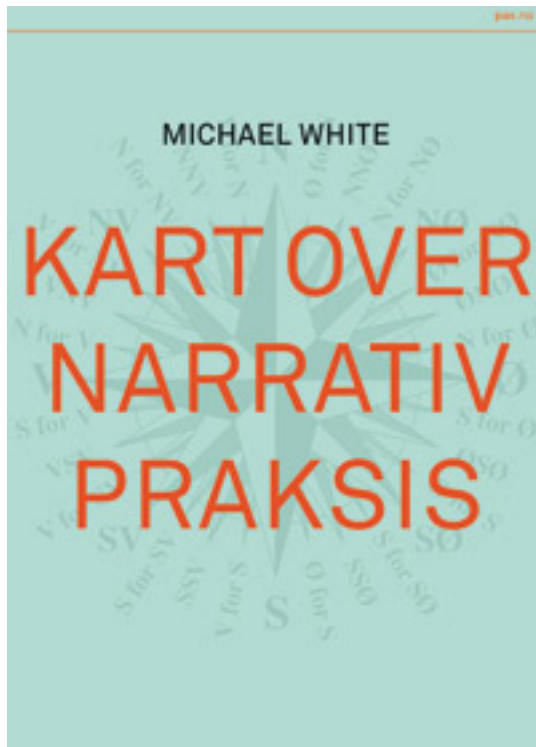

Spennende om narrative kart

Michael White er en av grunnleggerne av narrativ terapi. Sammen med Cheryl White har han drevet det internasjonalt anerkjente instituttet for narrativ terapi i Australia Dulwich Centre. Whites narrative tenkning, teori og praksis har i mange år begeistret og inspirert et stort antall norske terapeuter i barnevernet, i psykisk helsevern for barn og unge og i familievernet. Jeg leste denne boken med et visst vemod. På mange måter representerer boken en siste avskjed med Michael White. Dette er den siste vi får lese om hans arbeid. Han døde i 2008, men for en fantastisk måte å bli husket på! Boken er i typisk Michael White-stil: lettlest, morsom, jordnær, nytenkende og, fra et terapeutisk perspektiv, genial og spennende. Boken er full av gjengitte dialoger mellom White og hans klienter som på en god måte illustrerer det essensielle i hans terapeutiske tilnærming.

Det han presenterer, er tilsynelatende så enkelt at jeg stilte meg selv spørsmålet «hvorfor har ikke jeg tenkt på dette før?»

White bruker metaforen «karttegning» som et sentralt element i boken. Metaforen knytter kapitlene sammen til et helhetlig verk. Den er også godt egnet til å illustrere det sentrale i narrativ tenkning – at terapeuten og klienten sammen utforsker alternative veier som kan føre klienten videre i livet.

Boken er delt opp i seks kapitler som tar for seg seks forskjellige typer kart (eksternaliserende samtaler, ny-formulerende samtaler, gjen-erindrende samtaler, definerende seremonier, samtaler som setter søkelys på usedvanlige vendinger og stillasbyggende samtaler). White beskriver det sentrale teoretiske innholdet i hvert kapittel på en måte som jeg opplevde som rett og slett fengende. Du kjenner at du har lyst til å få vite mer. Samtidig er det han presenterer, tilsynelatende så enkelt at jeg stilte meg selv spørsmålet «hvorfor har ikke jeg tenkt på dette før?».

Etter at det teoretiske grunnlaget i hvert kapittel er gjort rede for, følger en beskrivelse av noen ideer bak kartene, og måten disse ideene kan innlemmes i kartet på i det aktuelle kapittel. Helt til slutt presenteres selve kartet i hvert kapittel. Kartene er kompliserte, og White refererer stadig til dem etter at han har presentert dem. Personlig opplevde jeg det litt slitsomt å måtte avbryte lesingen, bla tilbake til kartet, studere det, for så å ta opp lesingen igjen. Dette er et lite minus i det jeg tror vil bli husket som den beste læreboken for narrative terapeuter. White viser hvordan kartene styrer hans tankegang i løpet av den terapeutiske samtalen, og hvordan man kan bruke kartet til å beskrive retningen i selve samtalen. Han fletter deler av gjengitte dialoger, ord for ord, setning for setning, inn i kartene for på den måten å forklare hva han holder på med, og viktigere, hvordan denne måten å føre samtale på kan komme klienten til gode.

I en narrativ kontekst er bruken av slike kart ikke helt uproblematisk, og Michael White bruker derfor noen sider mot slutten av boken til å forklare hvordan kartene kan innlemmes i terapeutens arbeid slik at de supplerer og strukturerer det, heller enn å forstyrre arbeidet.

Om du skal kjøpe boken? Det er jeg ikke i tvil om. Boken gir en samlet oversikt over den narrative terapiformen Michael White selv har utformet i løpet av tretti år. Jeg kjenner ikke til noen annen person fra utlandet som har hatt så stor betydning for blant annet norsk familieverns arbeid. Slik sett representerer Michael Whites historie en vesentlig del av vår faghistorie.

Anmeldt av Anthony Hawke, psykologspesialist og leder for Familievernkontoret i Stavanger